

15. 11. 2021

Alta room / Divadlo, Invalidovna
Sokolovská 136/24, Praha 8 – Karlín
19.30 h

rEzonAnce

Jiří Lukeš

TRAINS 'n StationS

Soňa Vetchá, Jan Otčenášek

Wavelengths

Ondřej Štochl

Sotto voce

Michaela Pálka Plachká, Tomáš Pálka

hmaty...doteky

ansámbli Konvergence

Jiří Mráz :: klarinet / basklarinet

Michaela Juříčková Doláková (j.h.) :: tanec, pohybové ztvárnění

Jiří Lukeš :: elektronika

Jan Tuláček :: kytara

Adam Honzírek (j.h.) :: kontrabas

Barbora Šimůnková :: lesní roh

Konvergence děkuje svým podporovatelům:

koordinátor dramaturgie: Soňa Vetchá & Tomáš Pálka

Jiří Lukeš studoval na Pražské konzervatoři skladbu a akordeon, na HAMU v Praze skladbu ve třídě Ivany Loudové. Několik let spolupracuje se skladateli při vzniku nových skladeb pro akordeon. V poslední době se zaměřuje na intermediální projekty. Jeho skladby zazněly na koncertech a festivalech v ČR, Evropě, Japonsku, Číně. V roce 2014 vysílala rozhlasová stanice Radio Beograd pořad věnovaný jeho akordeonové tvorbě. V loňském roce se podílel na realizaci kompletní nahrávky akordeonového díla Petra Fialy.

Skladba **TRAINS 'n StationS** je postavena na nahrávkách zvuků vlaků a vlakových stanic. Vznikla na objednávku klarinetisty Jiřího Mráze, pro nějž je toto téma srdcovou záležitostí. Před časem dokonce stál u zrodu improvizované železniční stanice v obci Lhota pod Džbánem, kam nevedou koleje, ačkoliv tam původně měla vést železnice. Nachází se zde jen kus kolejiště se starým železničním vagónem. Jediné, co zde chybí, je právě zvuk jedoucích vlaků či typický lomoz nádražní haly. Proto vznikla **TRAINS 'n StationS**. Basklarinet je organicky propojen s živou elektronikou, která nejen moduluje jeho zvuk, ale zároveň i artikuluje předpřipravené samplý.

Soňa Vetchá vystudovala klavír na brněnské konzervatoři u Dagmar Pančochové a skladbu u Pavla Zemka-Nováka. Dále pokračovala v bakalářském a magisterském studiu v oboru skladba na HAMU v Praze ve třídě Ivana Kurze. Nyní studuje ve 2. ročníku doktorského studia u Slavomíra Hořinky a Zdeňka Otčenáška. Ve své dizertaci se zabývá vlivem sluchových iluzí na kompoziční proces. S vlastnostmi psychoakustických jevů a jejich dopadem na posluchačovo proměnlivé vnímání, pracuje v posledních letech ve většině svých kompozic. V současné době je členkou skladatelského spolku Konvergence, mezinárodního švédského sdružení FMT, Umělecké Besedy a Společnosti českých skladatelů.

Hlavní myšlenkou konceptu **Wavelenghts** je symbolické a realistické studium pomíjivosti, vlnění a času. Jedná se o audiovizuální kompozici, jejíž hlavní inspirací byl zpomalený záběr dopadající kapky na vodní hladinu, natočený speciálním typem kamery. Zvukový materiál skladby pracuje se samplý elektrické kytary, bicích nástrojů a se zvukem samotných kapek a také s autentickým hlukem, který vzniká při dopadu kapky na vodní hladinu. Skladba byla napsána pro audiovizuální festival *Crosscurents and nodes* ve Švédsku.

Ondřej Štochl studoval na konzervatoři v Praze hru na violu a skladbu. Ve studiích pokračoval na hudební fakultě AMU, obor skladba ve třídě Marka Kopelenta. Během studia se zúčastnil různých skladatelských kurzů. Jeho lektory byli např. Zygmunt Krauze, Paul Méfano, Vinko Globokar, Osvaldas Balakauskas nebo Guy Reibel. Zároveň získával četné zkušenosti na poli interpretace soudobé hudby. Věnuje se především tvorbě komorních a orchestrálních skladeb, někdy s vokální či elektronickou složkou. V posledních letech se profiluje zejména rozsáhlejšími prostorovými kompozicemi.

Sotto voce – polohlasem, ztišeně... je název, který vznikl v souvislosti s původním místem, kde se moje hudba k siréně měla hrát. Tím byl kostel sv. Václava v areálu psychiatrické léčebny v Bohnicích. Specifický prostor s dozvukem, který je asi vůbec nejdlejší v Praze. V němž je každoměsíční siréna vlastně jediným zvukem, který tam omylem doléhá z okolního, „normálního“ světa. Příležitost se jednou za měsíc zastavit, když se ozve tento „časovač“. Slyšet ozvěny své duše, ale i vidět, kam za uplynulý čas došla cesta k sobě samému, vnitřnímu vyrovnání, harmonii duše i těla, či k tomu, co vlastně hledáme. Jako by siréna, která tam - „venku“ - spíší ruší a zároveň trochu neobratně vyzývá k zastavení běžných, rutinních procesů, k zamyšlení nad vlastním směřováním... v prostorech „uvnitř“, za plotem, za zdí naopak probouzí cosi jako bilanci těm, kteří byli dávno z běžných stereotypů vytrženi. Jsme za ten měsíc někde jinde, blíž k vnitřní harmonii, dál od démonů, před nimiž jsme utíkali? Nebo musíme ještě něco přehodnotit, oprostít od svých očekávání? To je *Sotto voce*, v prostoru, kde platí trochu jiný čas.

Michaela Pálka Plachká studovala na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, dále obor kompozice na AMU v Praze u Prof. Juraje Filase. V rámci studia absolvovala stáž na Universität der Musik und darstellende Kunst ve Vídni a zúčastnila se dalších mezinárodních kompozičních kurzů. V roce 2018 dokončila postgraduální studium na AMU v Praze u M. Rataje. Ve svých skladbách se nechává inspirovat literaturou i výtvarným uměním. Zajímavým obohacením pro její tvorbu je v poslední době také práce s lidmi, s energií, vnímání různých dimenzí světa a bytí a cyklická povaha života.

Dotek... už samotný pojem vytváří představu něčeho příjemného, teplého. Mezi neosobním hmatem a přívětivým dotekem je poměrně velká vzdálenost, a přitom – hranice mezi nimi může být docela tenká. Setkávám se s nimi každý den ve své praxi. Často přichází lidi s různými bolestmi, jiní se stresy a někdo přichází jen tak, odpočinout si a nechat se opečovávat. Jednou večer jsem si všimla svého odrazu ve skle balkonových dveří. Odrazu vlastních rukou kreslících na zádech odpočívajícího člověka obrazce, které se zrodí a hned zase umírají. Obrazce, které žijí jen v momentě dotyku. Začala jsem si pohrávat s myšlenkou, jak je zachytit a zhmotnit. V mysli se mi vytvářel koncept, který by propojil moji hudební tvorbu (současnou i minulou) se zvukovým světem krásného místa, ve kterém již devátým rokem žijeme a jakousi pohybovou esenci masáže a terapií.

Oslovila jsem několik tvůrčích duší ke spolupráci, kterým tímto velice děkuji. Tomáš Pálka se podílel na realizaci elektroakustické části svou invencí i kousky vlastní hudby, Michaela Doláková vytvořila pohybový příběh a výtvarné stránky se zhostila Věra Pelešková. Přála jsem si, aby se jednotlivé složky inspirovaly mou ideou, ale zároveň jsem chtěla nechat všem dostatek volného prostoru. Také part klarinetu je částečně improvizací. V tomto ohledu jsou **hmaty...doteky** jakýmsi autorským setkáváním a vzájemným dotýkáním se.